

Z ošklivého viktoriánského kostela na druhé straně ulice se ozýval zpěv. Dan rozpoznal hymnus *Láska Boží předčí všechny lásky*. V srdci ucítil nenávisť. Co ten bastard ví o lásce? Představil si, jak velkými dveřmi vklouzne dovnitř, zamíří rovnou k oltáři a před jeho slepými ovečkami, které ho tolik obdivují, ho praští pěstí přímo do tváře. Musel napnout všechnu vůli, aby pokračoval v chůzi.

Neměl ponětí, kam jde. Měl plnou hlavu toho, co mu řekla Stella, a nevnímal detaily ulic, jimiž procházel. Myšlenky mu vířily v hlavě jako jedna temná masa, jako roj včel. Slyšel klidný hlas Louise Johnsona, který mu říkal, že musí jít vpřed. Stejně jako tenkrát, při náletu na Hannover, když letěli nad hustými mraky ve výšce sedm tisíc metrů nad zemí. Johnsona tehdy zasáhla do hrudi dvacetimilimetrová patrona a při návratu na základnu umřel někde nad Kanálem.

Záda měl celá zpcená. Trochu se mu točila hlava, jako kdyby několik nocí nespál, ačkoliv jim v sanatoriu dávali prášky, po kterých spali celých deset hodin. Jmenovalo se to tam Fitcham Park a jednalo se o velkou, impozantní, přepychově zařízenou budovu uprostřed parku na anglickém venkově, která měla zajistit válkou unavenému důstojníkovi veškeré pohodlí, jaké si jen mohl přát.

Danovi to nahánělo hrůzu. V obrovských místnostech viselo ve vzduchu naprosté, nepřirozené ticho, takže zvuky v jeho hlavě, řev motorů i hlas Louise Johnsona byly mnohem hlasitější. Úsměvy dívek z Červeného kříže byly příliš zářivé a prázdné dny, které měli vyplnit hraním kriketu nebo šipek, mu dávaly příliš mnoho času na přemýšlení. O hořících školách a domech v Hamburku. O Louisi Johnsonovi v letecké uniformě celé od krve, o jeho malém synovi, který zůstal bez otce. O Stelle. Věděl, že by mu stačilo pět minut s ní, a bylo by mu mnohem líp, než kdyby strávil pět týdnů ve Fitcham Parku.

Stačilo, aby se odhlásil, a mohl odejít. Pracovnice Červeného kříže v přijímací kanceláři mu řekla, že jeho odchodu lituje, ale nesnažila se ho zastavit. Adelman a Morgan se s tím smířovali mnohem hůř, ale neodvážili se protestovat. Dan nastoupil na vlak do Londýna a minulou noc strávil v jediném hotelu, kde měli volný pokoj. Vysoká, úzká budova na Greek Street měla jedno patro špinavější a omšlejší než druhé.

Naprosto dezorientovaný se zastavil na křižovatce. Neměl tušení, kde je ani jak se dostane zpátky do města, i když ho napadlo, že se nechce vracet do přeplněných ulic, ani do příšerného hotelového pokoje. Byl před ním celý den a on cítil, že ho pomalu přepadá stará známá panika. Nohy měl jako z olova.

Po silnici se blížil autobus. Z náhlého popudu zvedl ruku, naskočil na zadní plošinu a po úzkých schodech vyšplhal nahoru.

„Kam to bude, vojáčku?“

Postarší průvodčí měla světlé vlasy, byla tlustá a laskavě se na Dana usmívala. Uvědomil si, že musí vypadat dost rozrušeně.

„To je jedno. Kamkoliv.“

Bylo teplo. Slunce ho hřálo na tvářích a houpání autobusu ho ukoľebalo do vítaného spánku. Do oken narážely větve stromů a na nedělních ulicích byl klid. Míjeli lidi vycházející z kostela, a to mu znovu připomnělo Charlese Thornea. S trhnutím se probрал.

S povzdechem sáhl do kapsy pro cigarety, ale vtom si uvědomil, že poslední cigaretu vykouřil místo snídaně. Kruci. Otočil hlavu, aby se podíval z okna. Krátké kouzlo poklidu zmizelo. Právě míjeli řadu hezkých edwardovských vilek, ale na konci ulice, za travnatou plochou, kde jednou určitě bude stát dům, uviděl několik obchodů. Rychle vstal a seběhl na dolní plošinu.